

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, zastoupen JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Vinohradská 34/30, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **O2 Czech Republic a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2018, č. j. 11 A 212/2010 – 207,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Hromka, Ph.D., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodl rozhodnutím ze dne 9. 4. 2010, č. j. 70 399/2008-611/XII. vyř. jako věcně příslušný správní orgán podle § 48 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), a podle vyhlášky č. 388/2006 Sb., o čistých nákladech univerzální služby v elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 388/2006 Sb.“) na základě žádosti společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení; nyní O2 Czech Republic a. s., dále jen „společnost O2“) ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení čistých nákladů za rok 2007 tak, že výrokem I. ověřil jako správný výpočet nákladů, výnosů a nákladů vloženého kapitálu na poskytování univerzální služby za rok 2007 se zohledněním výnosů souvisejících s poskytováním dílčí služby společnosti O2

podle zákona o elektronických komunikacích ve výši 112 576 217, 11 Kč. Výrokem II. stanovil nepřímé výhody ve výši 7 097 633,95 Kč, výrokem III. stanovil čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2007 ve výši 105 478 583 Kč a výrokem IV. určil, že čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2007 představují pro společnost O2 neúnosnou zátěž. Žalobce podal proti všem výrokům rozhodnutí rozklad, v němž obdobnou argumentací jako následně v podané žalobě rozporoval celkovou výši nákladů na poskytování univerzální služby a určení, že tyto náklady představují pro společnost O2 nepřiměřenou zátěž. Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále též „žalovaný“) rozklad zamítl rozhodnutím ze dne 3. 8. 2010, č. j. 77057/2010-603 a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] V žalobě podané u Městského soudu v Praze žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně při ověření výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2007 postupoval v rozporu s § 48 zákona o elektronických komunikacích a vyhláškou č. 388/2006 Sb., neboť měl zohlednit pouze tržní výhody společnosti O2 a přiměřený objem návratnosti investic vynaložených na poskytování dílčí služby, a nikoliv celou řadu dalších nákladů vzniklých při poskytování jednotlivých dílčích služeb. Žalobce poukazoval na § 2 vyhlášky č. 388/2006 Sb., který stanovuje výpočet čistých nákladů na dílčí službu jako součet nákladů, kterým by se podnikatel vyhnul, pokud by neměl povinnost poskytovat univerzální službu ponížených o získané tržní výhody a přiměřeného objemu návratnosti investic vynaložených na poskytování dílčí služby. Náklady, kterým by se podnikatel vyhnul, představují rozdíl mezi efektivně a účelně vynaloženými náklady na dílčí službu podnikatele s povinností poskytovat univerzální službu a týmiž náklady podnikatele bez povinnosti poskytovat univerzální službu. Žalobce nesouhlasí s názorem správního orgánu prvního stupně a žalovaného, že pokud by poskytovatel univerzální služby tuto službu neposkytoval, byly by účelně vynaložené náklady na dílčí službu podnikatele bez povinnosti poskytovat univerzální službu nulové. Do výpočtu čistých nákladů vynaložených na poskytování univerzální služby mají dle žalobce vstupovat pouze přírůstkové náklady, které představují rozdíl v nákladech na dílčí služby podnikatele s povinností poskytovat univerzální službu a podnikatele bez této povinnosti.

[3] Žalobce se ohradil proti postupu správních orgánů také v tom, že do čistých nákladů na poskytování univerzální služby zahrnuly v rozporu s § 48 zákona o elektronických komunikacích společné (režijní) náklady společnosti O2, které byly vynakládány v souvislosti s poskytováním veškerých služeb (např. mzdy vrcholového managementu) a které nelze podřadit ke konkrétně poskytované dílčí službě. Správní orgán prvního stupně naopak měl do výpočtu výše čistých nákladů zahrnout nepřímé výhody plynoucí z propagace společnosti O2 na budkách veřejných telefonních automatů umístěných v obcích s počtem obyvatel menším než 5 000. Dle žalobce nelze na rozdíl od žalovaného uzavřít, že tržní cena venkovní reklamy je v těchto obcích nulová.

[4] Dále žalobce poukazuje na rozpory rozhodnutí žalovaného se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. 3. 2003, o univerzální službě a o právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě), ve znění pozdějších změn (dále jen „směrnice“). Správní orgány navzdory směrnici nezohlednily převážnou část nepřímých (nehmotných) výhod vznikajících společnosti O2 poskytováním univerzální služby jako např. zvýšení síly značky, efekt všudypřítomnosti, výhodu spojenou s efektem životního cyklu, výhodu spojenou s možností poskytování dodatečných (komerčních) služeb na infrastruktuře vybudované z titulu poskytování univerzální služby, přístup k zákazníkům využívajících univerzální služby, úsporu nákladů spojenou s množstevními slevami na komunikační infrastrukturu a výhodu spojenou s existencí síťového efektu. Správní orgány opět v rozporu s požadavky směrnice neuvedly žádný důvod, na základě kterého dospěly k závěru, že čisté náklady na poskytování univerzální služby představovaly pro společnost O2 nepřiměřenou zátěž. Žalovaný pro přijetí tohoto závěru porovnal vyčíslené čisté náklady se zátěží

pokračování

vzniklou poskytováním jiné služby v rámci univerzální služby, se službou zvláštních cen, neboť dovodil, že výše ztráty vzniklá z poskytování zvláštních cen je hrazena ze státního rozpočtu a proto vždy představuje neúnosnou zátěž. S tímto porovnáním žalobce nesouhlasí, neboť neexistuje žádná souvislost mezi posouzením neúnosné zátěže a způsobem úhrady nákladů. Stejně tak nesouhlasí s další hranicí únosnosti, kterou žalovaný určil pomocí administrativních nákladů spojených s vyúčtováním čistých nákladů univerzální služby. Správní orgány měly pro posouzení únosnosti zátěže vycházet ze čl. 12 a 13 směrnice.

[5] Městský soud žalobě nevyhověl rozsudkem ze dne 10. 10. 2013, č. j. 11 A 212/2012 - 146, který však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 As 128/2013 - 47 zrušil. Městský soud o žalobě rozhodoval znovu a rozsudkem ze dne 29. 5. 2018, č. j. 11 A 212/2010 - 207, žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Městský soud nejprve posuzoval žalobcem namítaný rozpor rozhodnutí žalovaného se směrnicí. Při posouzení důvodnosti této námitky vycházel z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 6. 10. 2015, *T-Mobile Czech Republic a Vodafone Czech Republic*, C-508/14, ECLI:EU:C:2015:657, dle kterého Soudní dvůr přiznal směrnici přímý účinek pouze pro případ, že by tehdy platný a účinný zákon o telekomunikacích směrnicí nesprávně implementoval. V nyní posuzované věci však městský soud neshledal nesoulad mezi směrnicí a zákonem o elektronických komunikacích, proto nebyl dán důvod pro aktivaci přímého účinku čl. 12 a 13 směrnice. Jako důvodnou však shledal námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně nedostatečně odůvodnil svůj postup při nezapočtení nepřímých výhod spočívajících v propagaci jména společnosti O2 na budkách veřejných telefonních automatů v obcích s počtem obyvatel menším než 5 000. Městský soud přisvědčil žalovanému, že význam veřejných telefonních automatů v čase klesá. Jestliže však tržní hodnota reklamních ploch v roce 2009 činila dle žalobcem předloženého znaleckého posudku 39 milionů Kč, lze předpokládat, že o dva roky dříve byla hodnota předmětných reklamních ploch minimálně stejná, případně vyšší, a proto nelze bez dalšího uzavřít, že hodnota reklamních ploch byla nulová.

[6] Městský soud přisvědčil žalobci také v tom, že správní orgány při ověření výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby neoprávněně zahrnuly do čistých nákladů společné (režijní) náklady. Správní orgán prvního stupně vycházel z výpočtu čistých nákladů, který předložila společnost O2. Z těchto výpočtů vyplývá, že společnost O2 na jednotlivé dílčí služby univerzální služby alokuje část režijních nákladů, přičemž není patrné, z jakého důvodu a na základě jakého kritéria správní orgán prvního stupně tyto režijní náklady uznal.

[7] Městský soud shledal pochybení správních orgánů rovněž v nedostatečně odůvodněném závěru, že čisté náklady na poskytování univerzální služby představují pro společnost O2 neúnosnou zátěž. Neztotožnil se s přirovnáním únosnosti čistých nákladů ke ztrátě vzniklé poskytováním zvláštních cen tak, že dosahuje-li poměr čistých nákladů alespoň stejné výše jako v případě ztráty ze služby zvláštních cen, představují čisté náklady pro poskytovatele univerzální služby vždy neúnosnou zátěž. Právní úprava financování je u těchto institutů odlišná, přičemž se ustanovení o neúnosné zátěži v souvislosti se ztrátou vzniklou při poskytování zvláštních cen vůbec nepoužijí. Konstatovat neúnosnost zátěže při poskytování univerzální služby lze až po konkrétním posouzení situace poskytovatele univerzální služby, zda je schopen unést takovou zátěž s přihlédnutím k souhrnu vlastností podniku, zejména k jeho vybavení, hospodářské a finanční situaci, jakož i k jeho podílu na trhu, přičemž takovou všestrannou analýzu správní orgány neprovedly.

[8] Městský soud závěrem žalovanému vytkl, že se při posuzování výše nehmotných výhod nepokusil odstranit rozpory ve znaleckých posudcích, které dospěly ke vzájemně opačným závěrům. Žalovaný se vůbec nevypořádal s oponentním znaleckým posudkem, který předložil žalobce, a při rozhodování pouze odkázal na závěry správního orgánu prvního stupně

a na znalecký posudek, který předložila společnost O2. K tomu městský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 10 As 10/2016 – 54. Městský soud uzavřel, že bylo povinností správních orgánů při dokazování odstranit rozpory ve znaleckých posudcích, a nikoliv bez dalšího uvážit, který bude použit pro rozhodná skutková zjištění. Žalovaného zavázal, aby odstranil rozpory obou znaleckých posudků a řádně odůvodnil závěry týkající se výhod spojených s umístěním loga na budkách veřejných telefonních automatů, způsobu alokace společných (režijních) nákladů na jednotlivé dílčí služby poskytované v rámci univerzální služby a následně znovu posoudil, zda čisté náklady na poskytování univerzální služby představují pro společnost O2 neúnosnou zátěž.

II.

[9] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku městského soudu z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť městský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti postupu při stanovení výše nehmotných (nepřímých) výhod jako úspory nákladů dosažené v souvislosti s poskytováním univerzální služby v roce 2007 tím, že stěžovateli uložil povinnost doplnit dokazování za účelem odstranění rozporů dvou protichůdných znaleckých posudků předložených účastníky řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti zrekapituloval příslušnou pasáž rozsudku městského soudu, citoval čl. 12 směrnice, § 48 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích a větu první § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dle které: *„Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.“* Následně uvedl, že jeho věcná kompetence k ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby je dána zákonem o elektronických komunikacích s tím, že pro naplnění této kompetence úřední osoby disponují odbornými znalostmi.

[10] Stěžovatel má rovněž odborné znalosti o trzích elektronických komunikací, které následně využívá při posuzování nepřímých výhod. Oproti znění § 56 správního řádu jeho rozhodnutí nezávisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají. Stěžovatel přistoupil k výpočtu nepřímých výhod na základě vlastních skutkových zjištění bez využití znaleckých posudků, přičemž tento postup správní soudy aprobovaly. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 10 As 10/2016 - 54 uvedl, že *„žalovaný danou otázku uchopil samostatně a na základě vlastních úvah; své závěry přitom též dostatečně odůvodnil.“* Stěžovatel je názoru, že sám disponuje odbornými znalostmi a v tomto typu správního řízení nemá povinnost odstraňovat rozpory ve znaleckých posudcích nebo zadávat revizní znalecký posudek. V odkazovaném rozsudku NSS č. j. 7 As 50/2010 – 60 se jednalo o situaci odlišnou, neboť správnímu orgánu ze zákona nevyplývalo oprávnění k určení ceny obvyklé na základě správního uvážení. Stěžovateli však samostatná kompetence vyplývá přímo ze zákona o elektronických komunikacích, což mu umožňuje o otázce nepřímých výhod uvážit bez toho, aby se musel obracet na odborníky za účelem zpracování znaleckého posudku. Tato kompetence stěžovateli zůstává i v případě, že některý z účastníků řízení předloží k uvedené otázce znalecký posudek. Navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel brojí proti rozsudku městského soudu jedinou kasační námitkou, avšak rozhodnutí stěžovatele bylo zrušeno ještě z dalších závažných důvodů, o kterých se však kasační stížnost nezmiňuje. I v případě, že by se kasační soud rozhodl této jediné námitce vyhovět, žalobce poukazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS, dle něž, ob stojí-li důvody rozhodnutí soudu v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými, které jsou pro správní orgán závazné.

pokračování

K vlastní argumentaci stěžovatele žalobce uvádí, že se ztotožňuje s rozsudkem NSS č. j. 7 Afs 50/2010 - 60, jehož závěr je aplikovatelný obecně na celé správní řízení. Právo správního orgánu samostatně posoudit odbornou otázku na základě vlastních úvah nemůže vyloučit právo účastníků věcně polemizovat s těmito úvahami a právo na vypořádání rozporů mezi odbornými závěry správního orgánu a znaleckého posudku, případně mezi znaleckými posudky, řádným procesním postupem. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

[12] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve ověřil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo, a kasační stížnost podal včas ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 102 ve spojení s § 106 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud dále posuzoval přípustnost kasační stížnosti, neboť jde v pořadí již o druhou kasační stížnost v téže věci. Kasační stížnost není přípustná proti rozhodnutí, kterým správní soud rozhodl znovu po zrušení jeho původního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem s výjimkou situace, kdy je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění posledně zmíněného ustanovení další výjimky s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost není dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná, pokud Nejvyšší správní soud předchozím zrušujícím rozsudkem vytkl nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS), nebo pokud správní soud v novém rozsudku opětovně zrušil napadené rozhodnutí, nyní ovšem z důvodu, jímž se v předchozím rozsudku nezabýval (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 8 Afs 27/2010 - 94). Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu ze dne 10. 10. 2013, č. j. 11 A 212/2012 - 146 pro procesní pochybení spočívající v nerozhodnutí o navrhovaných důkazech a pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Proto je nyní podaná kasační stížnost přípustná.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí z několika vzájemně relativně oddělitelných důvodů, které by mohly být předmětem posouzení kasačním soudem samostatně. Přesto stěžovatel uplatnil kasační námitky pouze proti jednomu z nich, a sice k výhradám ke způsobu hodnocení dvou v řízení předložených znaleckých posudků s odlišnými závěry. I pokud by soud případně přisvědčil kasační námitce týkající se znaleckých posudků, musel by dále zvažovat, zda je třeba rozsudek krajského soudu jen proto zrušit, za situace, kdy kasační stížností zůstala nenapadena řada důvodů, pro které městský soud žalobou napadené rozhodnutí (rovněž) zrušil.

[18] Stěžovatel má za to, že není povinen vypořádávat rozpory ve znaleckých posudcích předložených ve správním řízení, jelikož je ze zákona kompetentní k odbornému posouzení správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby včetně výše nepřímých výhod. Má za to, že závěry rozsudků NSS č. j. 7 Afs 50/2010 - 60 a č. j. 10 As 10/2016 - 54 jsou nepřiléhavé. Kasační stížnost však neobsahuje podrobnější zdůvodnění, v čem ona nepřiléhavost spočívá. Nejde tu o věcný nesouhlas stěžovatele s tím, nakolik byl oprávněn a kvalifikován posoudit rozhodné skutečnosti sám, bez ohledu na závěry účastníky předložených znaleckých posudků, ale o podrobné vyjádření, v čem byly okolnosti projednávaného případu i z procesního hlediska natolik odlišné od roku 2006, jímž se již správní soudy zabývaly.

[19] V řízení završeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 10 As 10/2016 – 54 byl kasační soud konfrontován s obdobnou procesní situací. Rovněž tam bylo třeba posoudit způsob, jakým se správní orgány vypořádaly se závěry znaleckých posudků č. 2267/2009 vypracovaného prof. Ing. Vladimírem Smejkalem a posudku č. 2-2010 ze dne 22. 4. 2010 vypracovaného společností Deloitte Advisory s. r. o. Rovněž kasační argumentace stěžovatele byla obdobná, pouze s rozdílem, že vedle nyní relevantní argumentace stěžovatel uplatňoval rovněž námitky týkající se věcné podstaty sporu. Městský soud v Praze byl při rozhodování v této věci seznámen s názorem Nejvyššího správního soudu, což v rozsudku výslovně uvedl. Je tedy k dispozici relevantní judikatura ke konkurenci v řízení předložených znaleckých posudků, jakož i rozsudek kasačního soudu, který požadavky na hodnocení protichůdných znaleckých posudků vyslovil v řízení mezi týmiž účastníky, s obdobným předmětem a k obdobně formulovaným kasačním námitkám. V mezidobí rovněž nedošlo ke změně skutkových zjištění, právních poměrů ani k podstatné změně judikatury na úrovni, kterou by byl městský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat. Lze proto vycházet z výše uvedené judikatury a soud neshledal žádný důvod pro odklon od dosavadního právního názoru. V plném rozsahu proto na odůvodnění označeného rozsudku odkazuje.

[20] Stěžovatelem nastolená otázka kompetence k odbornému posouzení správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby včetně výše nepřímých výhod není nyní vyslovenými právními názory nijak dotčena ani zpochybněna. I nyní lze konstatovat, že jak v prvostupňovém tak i v žalobou napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, jakými typy nepřímých výhod se správní orgán zabýval a argumentace správních orgánů k nim. Jádrem posouzení postupu žalovaného městským soudem při dokazování však bylo především to, jakým způsobem se nevypořádal s oponentním znaleckým posudkem č. 2267/2009 ze dne 28. 11. 2009.

[21] I nyní lze proto v souladu s rozsudkem, který se týkal období roku 2006, konstatovat, že „...jak totiž Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010-60, č. 2138/2010 Sb. NSS, „[m]á-li k těžce otázkce správce daně k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodná skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejmění vzešlých nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení.“ Tento závěr je uplatnitelný pro správní řízení obecně; nelze jej vztahovat toliko na řízení daňová. Ostatně Nejvyšší správní soud jej aplikoval v obdobné věci vůči stěžovateli ve shora citovaném rozsudku č. 7 As 131/2013-156. Nelze přitom přehlédnout, že posudky předložené žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení dochází k takřka zcela protichůdným závěrům, přičemž stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí sám usoudil, který z nich považuje za správný, aniž by se předtím pokusil rozpornost těchto posudků odstranit; stěžovatel tudíž nedostatečně zjistil skutkový stav věci, přičemž toto pochybení nenapravit svým rozhodnutím ani správní orgán druhého stupně.“

pokračování

[22] Z hlediska principů dobré správy nelze akceptovat přístup správních orgánů, které by z titulu zákonné kompetence k posouzení určité otázky vypořádávaly znalecké posudky účastníků řízení způsobem, kterým učinil stěžovatel. Ze správního spisu ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se stěžovatel zabýval oponentním znaleckým posudkem než jen tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na příslušné strany prvostupňového rozhodnutí s tím, že k oponentnímu znaleckému posudku se vyjadřuje znalecký posudek jiného účastníka řízení. Stěžovatel vedle vlastního stanoviska k závěrům jednoho z předložených posudků neprojevil dostatečnou procesní snahu vedoucí k odstranění rozporů mezi znaleckými posudky. Nelze tak uzavřít, že by skrze řádné vypořádání odlišných závěrů jednotlivých znaleckých posudků řádně uplatňoval zákonnou kompetenci a odpovídající odborné předpoklady k rozhodnutí v uvedené věci, které v kasační stížnosti opakovaně zdůrazňuje. Rozdílný přístup k důkazům navrženým účastníky řízení, bez řádného procesního zdůvodnění takového postupu proto nemohl obstát a městský soud postupoval správně, pokud žalobou napadené rozhodnutí zrušil rovněž z tohoto důvodu.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Zbývá znovu připomenout, že ostatními důvody, pro které městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť nebyly předmětem uplatněných kasačních námitek.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce však měl ve věci plný úspěch, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku uložil stěžovateli nahradit důvodně vynaložené náklady, které žalobci v řízení o kasační stížnosti vznikly.

[25] Zástupce žalobce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. 8. 2018 dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“). Za jeden úkon právní služby zástupci žalobce náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tj. o 714 Kč. Žalovaný je povinen žalobci uhradit celkovou částku 4 114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

[26] Výrok III. tohoto rozsudku ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, a ani nebyly shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady dalších nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu